

Als padrins i a la gent de Vallfogona

© del text: Alba Llobet Estévez i Roser Miquel Verdú, 2023

© de les il·lustracions: Ignasi Blanch Gisbert, 2023

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2023

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: desembre de 2023

ISBN: 978-84-1303-508-6

DL: L 825-2023

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

Aquest llibre s'ha imprès amb paper Bio Top amb certificat FSC.

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Com cada estiu, la Joana passarà les vacances a Vallfonga de Riucorb. Aquest any nota un nus a la panxa però quan fica el banyador nou i la tovallola a la bossa somriu i pensa en les hores a la piscina amb la Marta i en Pau. A més, la padrina sempre li fa algun regal sorpresa.

Davant del portal de Cal Prim, la padrina Bàrbara espera l'arribada de la neta. Avui ha acabat puntual la classe de ioga i ho ha preparat tot perquè la Joana estigui contenta: préssecs acabats de collir i llonganissa de Cal Ceba.

A l'habitació, la padrina li ha fet el llit amb els llençols de coloraines que li agraden tant. Al prestatge hi ha col·locat els contes que llegia amb el padrí i el llibre de les rondalles del Rector. Damunt del llit, hi ha deixat uns tatuatges d'aquests que empipen els seus pares i una llibreta amb pintures perquè hi faci aquells dibuixos estrambòtics i així no li pinti les parets.

—Pintures! I tatuatges! Ho sap la mare, padrina?

—Te'ls hauràs de posar aviat perquè quan et vingui a buscar ja s'hagin esborrat! —La Joana i la padrina es miren amb cara de complicitat i somriuen.

Les campanes de l'església toquen les dotze. Totes dues les escolten sense dir-se res fins que la padrina trenca el silenci:

—Joana, t'he deixat els contes que et llegia el padrí en aquest prestatge. Si vols, te'ls puc llegir jo.

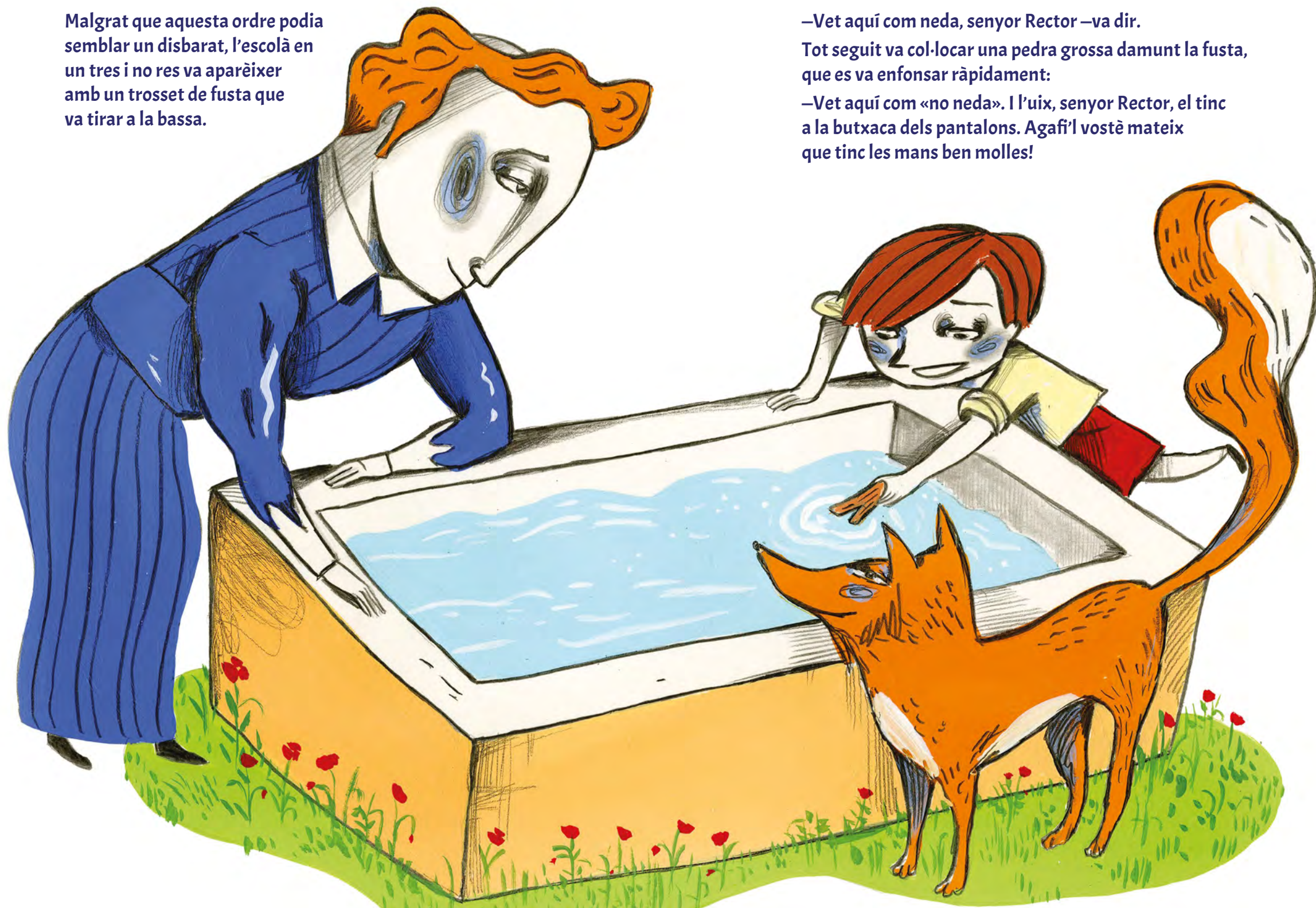
La Joana no diu res. Destapa un pot de pintura i sense voler esquitxa els llençols.

—No t'amoïnis, Joana. Ja els rentarem! Però no em pintis cap paret, eh?

Però, sabeu què va passar?
Doncs que el Rector tenia un escolanet
molt espavilat que va descobrir l'engany.

Malgrat que aquesta ordre podia semblar un disbarat, l'escolà en un tres i no res va aparèixer amb un trosset de fusta que va tirar a la bassa.

—Vet aquí com neda, senyor Rector —va dir.
Tot seguit va col·locar una pedra grossa damunt la fusta, que es va enfonsar ràpidament:
—Vet aquí com «no neda». I l'uíx, senyor Rector, el tinc a la butxaca dels pantalons. Agafi'l vostè mateix que tinc les mans ben molles!

Francesc Vicent Garcia
(Saragossa, 1579 -
Vallfogona de
Riucorb, 1623),
més conegut com el
Rector de Vallfogona, va
ser un capellà famós per ser el poeta més destacat
del Barroc català. També és el protagonista de
desenes de rondalles, anècdotes i acudits que s'han
transmès de manera oral durant generacions.

